

АЛЕКС БОЛДИН
СЛАДОЛЕД ЗА ТОНИ

chitanka.info

Всичко започна от един рожден ден на Чаво.

Бяхме се събрали доста приятели, все от бившия ни гимназиален клас. Приятелката му Мими току-що бе завършила образованието си. Оставаха ѝ някакви си три месеца, за да се дипломира. Учеше китайска филология. Къде ли щеше да си намери работа след това в тоя провинциален град, тя не знаеше.

Между другото, Чаво беше безработен, ако не се смяташе продажбата на вестници на един павилион в центъра на градчето.

За тоя рожден ден бяхме събрали една скромничка сума пари, достатъчна, за да си направим купона. В компанията бяхме все стари приятели. Ще ги изброя, но надали бихте ги запомнили.

Чушката бе автомонтъор. Поправяше стари бракми в сервиза на Куция Дракон. Изкарваше по някой лев и друг, но май не му стигаха и за цигари. Защо ли? Ами защото Дракона бе много стиснат. С мизерното възнаграждение го държеше на границата на глада. На Чушката обаче не му дремеше. Такъв си бе от малък, непукист човек.

Крокодила пък стажуваше в някакъв малък сладкарски цех в порутената сграда на бившето ОКС, някъде в западния край на градчето. Под стажуване се разбираше бъркане на кремове, печене на блатове и разбиване на яйца.

Справяше се добре, обаче бе единственият мъж в малкия женски колектив. Тоя факт пък бе повод за пикантни разговори и комични ситуации. Какво пък? Трябваше да се яде, а Крокодила след хляба най уважаваше пастите.

Имаше още четирима на това парти, но сега просто не мога да си спомня имената им, защото оттогава минаха три години.

Помня обаче, че музиката и пиенето бяха на шест. Някой бе довялякъл дискове. Клиповете, записани на тях, вървяха също на шест. Лаптопът на Чаво, купен втора ръка, бе приспособен да хваща интернет.

Той сядаше от време на време край него и откриваше подходящото модерно парче в Ютуб. Усилваше звука, а ние се спуквахме да играем. По онова време бе моден стилът, „хип-хоп“. Сега вече май не е.

На тоя рожден ден видях хлапето за пръв път. Някой бе забравил външната врата отворена и то, чуло музиката, не устояло на любопитството си, бе влязло, за да провери какво става.

Какво ставаше ли? Ами просто рожденият ден на Чаво вървеше към кулминацията си.

Хлапето застана в средата на стаята, там, дето беше масичката със сандвичите. Пресегна се, взе си плахо един и тъй като никой не му обърна внимание, го изяде на няколко едри хапки. Очевидно беше много гладно.

Накрая го забелязахме. Някой намали музиката, а Чаво го доближи, погали по главата и запита:

— Антонио, какво правиш тук бе, приятел? Как влезе?

— Антонио ли се казва? — попита усмихнат Чушката.

— Съседи сме. С майка си живеят на четвъртия етаж. Баща им ги напусна и замина за Испания. Тя е безработна, вероятно гладуват. Хайде, вземи си още един сандвич, няма да свършат.

Хлапето не се поколеба. Пресегна се, взе нов сандвич и за броени секунди го погълна. Виждахме как преглъщаше едрите зальци. Очите му чак се насълзиха от напрежение. Като зальга глада си, отърка с длан уста, изгледа ни и ни в клин ни в ръкав попита:

— А къде е сладоледът?

— Сладоледът е скъпо удоволствие за нас, приятелче. За сега го караме само на сандвичи.

— Защо?

Въпросът му ни постави в недоумение и срам. Беше толкова простичък въпрос. Бе зададен по съвсем детски начин. Отговорът му обаче бе труден. Как да обясним на хлапето, че парите ни бяха малко, дори събирани в сплотен, приятелски колектив. То не го разбираше или разбираше, но явно много му се ядеше сладолед. Децата са най-искрени, когато нещо им липсва. Това си е известен факт. Трябваше обаче да ни бъде напомнен.

— Защо да не му спретнем един сладолед? — предложи Мими.
— Чаво, тук имам още два лева. Иди до бакалията и купи четири яйца и три праха ванилия. Я да видя какво имаш в хладилника? Чудесно, половин литър мляко, два банана, малко масло. Захарта вероятно я държиш в килера? Някой има ли още стотинки?

— Колко трябва? — изрепчи се Крокодила.

— Като за пакетче какао и сметана...

— Има! Ето!

Той отброи няколко бели монети и Чаво тръгна за магазинчето.

Мими и Крокодила се заеха да правят сладоледа. Бяха си поделили работата. Помощник-сладкарят разбиваше яйцата и сметаната. Бъдещата журналистка пък правеше пропорциите и опитваше от време на време суровия материал.

— Чаво, я погледни в интернет, колко минути трябва да се държи сладоледа във фризера, преди да се бърка втори път?

— Двайсет!

— Добре, да чуем сега онова парче на Чъби Чекер. Как му беше името бе, Чушка?

— Туист агейн!

— Аре, пускай го! Аз си падам по класиката. А ти малкия, сядай тук, слушай, но няма да играеш, че може да ти се изкълчи някоя става. След половин час сладоледът ще е готов. Това ще бъде само ТВОЙ сладолед, Тони! Ще видиш, че ще е по-добър от купешкия.

Щом го казваше Мими, значи щеше да бъде така. Тя си бе приготвяла много пъти сладолед в софийската квартира и се бе шлайфала в рецептите.

Тоя туист се играеше трудно. Човек наистина можеше да си изкълчи става, а сега, при тая медицина, оправянето ѝ е толкова скъпо, че... Това обаче не бе толкова важно. Важното се оказаха по-нататъшните събития.

Рожденият ден завърши с ядене на сладолед. Малкият Тони беше на върха на щастието. Изяде цели три порции. Повече не посмяхме да му дадем. Щеше да се простуди. Да ви казвам какво беше качеството на сладоледа, едва ли бе нужно. Щом го изядохме целия, значи беше много добро, защото по принцип в нашата компания лоши сладоледи не ядем. Интересното се случи по-късно.

Един месец след сбирката пред кооперацията на Чаво спря черна софийска лимузина. От нея излязоха двама китайци и уверено се насочиха към жилището на приятеля ни. Какво са си говорили там, не зная.

Мими — това ни го разказа на следващия рожден ден на Чаво — докато си правила дипломната работа, се срещала с някакъв китаец от базара в Илиенци. Било просто за да си опресни и осъвремени езика. Оня китаец имал братовчед в посолството. Разказала тя на китаеца за сладоледа, а той, като всеки съвременен китайски бизнесмен, решил да

рисува. Споделил с братовчеда си за сладоледа и работата се завъртяла.

Известно време не виждах нито Чаво, нито Мими. Какво са правели ли? Ами бъркали са сладолед в кухнята на Чаво. После наеха един гараж в края на града, там някъде около цехчето, в което работеше Крокодила. Последният, след упорита агитация, напуснал сладкарската фирма и започнал да работи с тях. Правели сладолед. Това разбрах доста по-късно. Разбрах го, след като ходих една събота до Илиенци.

Няма да повярвате, но всички китайци там ядяха един специален сладолед. Купуваха го в малки купички. На купичката видях снимката на нашето хлапе, Антонио. Беше усмихнато и намигаше с фунийка сладолед в ръка. Рекламният етикет си бе написан на китайски език, но името на фирмата бе на английски. Фирмата се наричаше „TONI“.

И досега се чудя, защо тези мои приятели се криеха така? Вероятно, за да запазят фирмената тайна или за да не им се смеят, ако се издънят в бизнеса. Мими не можа да си намери работа в София и може би, в безизходицата, бе подхвърлила идеята за сладоледа на Чаво.

Разказах аз на приятелите какво видях в Илиенци. Те зацъкаха, зачудиха се, а после притиснаха Чаво. Горкият, нямаше избор! Призна си, че е станал производител на сладолед.

Как завърши тая история ли?

Ами, в нашия град си е имало винаги безработица. Чаво обаче бе добре. Затвори гаража и откри модерен цех в бившата източна промишлена зона. Два пъти в седмицата от София идваше малък червен хладилен бус. Товареха го с кашони сладолед. Нищо не разбирахме от рекламите по него, защото пишеше на китайски.

Веднъж Чаво ни довери, че стоката му се била изнасяла чак в далечен Китай. Братовчедът на оня китаец от Илиенци се бил свързал с друг братовчед от Нанкин и бизнесът вървял на поразия. Фирмата „TONI“ обаче си била запазена марка, патентована в международната патентна организация. Рекламата по дейността на фирмата въртяла Мими.

Сега Крокодила бе главен майстор в нея. Беше шеф на един млад женски колектив. Говореше се, че скоро щял да се жени.

Ще попитате и за хлапето. То стана вече на дванайсет години. Майка му така и не се реши да се омъжи повторно. Опарила се бе

жената. Искаше сама да отгледа и изучи сина си.

А той всеки ден се отбиваше във фирмата на Чаво и Мими. Сядаше до една кръгла маса. Донасяха му малък поднос с десетина порцеланови китайски чашки, пълни със сладолед.

Антонио вземаше изящна китайска лъжичка и опитваше сладоледа от всяка една от тях. Мнението му за качеството на производения продукт беше закон за фирмата.

Дали ходеше на училище ли? Ходеше разбира се, но често ще го видите да седи с Мими в една сладкарница пред чашка сладолед. До тях имаше синя тетрадка. Мими пишеше нещо в нея, а той изричаше на глас някакви пеещи китайски думи. Учеше го на китайски език. Вероятно бъдещето му щеше да изгрее в далечната страна с многомилиардно население. Кой ли може да знае?

А какъв е моят дял в тая история, ли? Почти никакъв. Само ви я разказах.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.